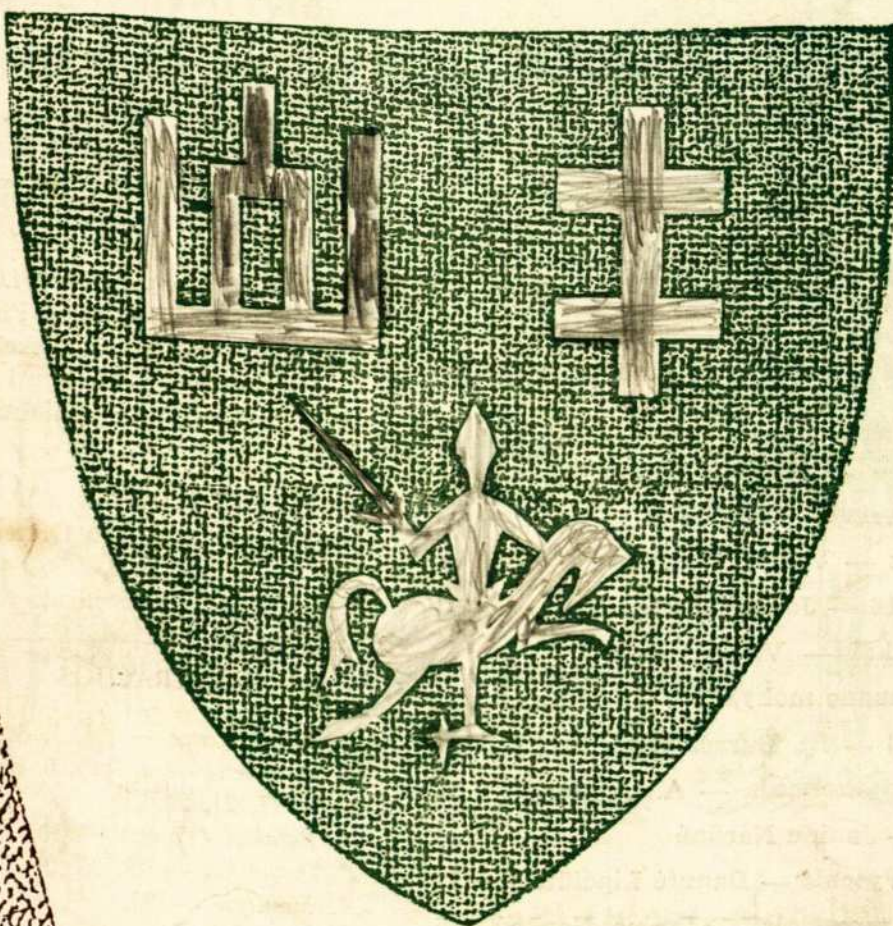

Le
Regis della città

EGLUTE

1963

VASARIS

Nr. 2

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Šventė — Albina Kašiubienė	3
Lapė ir gervė — J. Plačas	4
Nemunas — Vanda Frankienė	6
Vasario 16 — Jonas Minelga	9
Darbininkai — V. Nemunėlis	10
Pirmoji mano mokykla — Dėdė Simas	11
Na, tegu! — El. Buračaitė	12
Antanukas keliauja — A. Bendorius	13
Žiema — Janina Narūnė	14
Rūta ir Vytenis — Danutė Lipčiūtė ..	15
Marytės megstinis — Janina Narūnė	16
Laikrodis — Danutė Lipčiūtė	18
Tėvynė tik viena — montažas	19
Linksmiau — Birutė Vindašienė	23
Truputį pagalvok	24
Mislės — prisiuntė Pr. Alšėnas	26
Vėliavos galvosūkis	27
Žaiskimė — B. Mažeikienė	28
"Eglutės" skaitytojai rašo	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys ..	32

VASARIS
1963

LEIDŽIA
Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
V. Balukienė — 3, 4, 5, 6, 8, 9,
16, 17, 21, 22.
A. Balukas (12 m.) — 10, 18.
P. Osmolskis — 15, 25, 28.
A. Simutytė — 31.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed month'y except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

ŠVENTĖ

Albina Kašiubienė

Nuo ankstyvo ryto,
Mūsų žemė puošias,
Lietuva Tėvynė
Minėt šventę ruošias.

Geltona, žalia, raudona
Spalva saulėj mainos,
Kyla stiebas žalias
Ir tėvynės dainos.

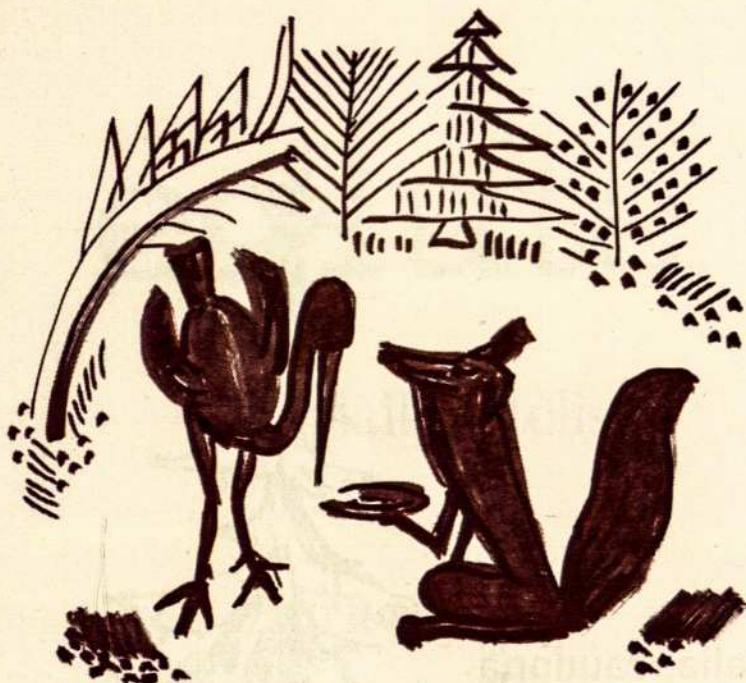
Beria baltą šerkšną
Beržas ten prie kelio,
Supa skarą žalią
Eglė prie upelio.

Balti sniego plotai,
Pusnys žemę slepia,
Rūtom ir pušynais
Savi gojai kvepia.

Dėl Tavęs, Tėvyne,
Širdys mūsų plaka,
Dėl Tavęs Gimtine,
Ašarėlės teka.

1963, VASARIS

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

LAPĖ IR GERVĖ

J. Plačas

(pagal liaudies pasaką)

Kas nežino apie lapę,
Negirdėjo apie snapę.
Jos paveikslų pilnos knygos,
Nuo muzikos virpa stygos.

Ir aš skaičiau pasakėlę
Apie lapę gudruolėlę.
Jei įdomu, paklauskite,
Štai ir ji — pasiskaitykite!

Kartą lapė užsimanė,
Suruošt gervei didį balių.
Virė sriubą kuo gardžiausią,
Dėjo prieskonių geriausią.

Kai jau viskam pasiruošė,
Kviesti gervės išsiruošė.
Netoli teko keliauti,
O sutikus ėmė klausti:

— Mes netolimi kaimynai,
Susitikti mums nedyvai.
Aš norėčiau pasikviesti,
Pas save bent kiek prisėsti.

— Pakalbėsime, patarškėsime,
Ką nors liežuviu paliesime:
Kad bekalbant nesudžiūtų
Ir mums kalbos nepritrūktų.

Gervė daug nesiderėjo,
Ji nueiti pažadėjo.
O kad pietūs neatauštų,
Nutarė ilgai nelaukti.

Lapė ją priėmė meiliai,
Ir pakvietė sėstis švelniai.
Paėmė lėkštę plačiausią,
Pripylė valgio gardžiausio.

Pati skubėdama lakė,
Ir gervę valgyti prašė.
Tačiau ji tiktai žiūrėjo,
Ir alkana likti turėjo.

Kad ir mažai ji ragavo,
Mandagiai galvą lingavo.
Gyrė jau kaip begalėjo,
Pas save pakviest žadėjo.

Apleidus gervei viešnagė,
Pilvas gurgėjo nabagei.
Sparnai į balą ją varė,
Varlėms daug baimės pridarė.

Lapė pavalgius dar uostė
Ir savo pilvą vis glostė.
Džiaugėsi gervę apgavus,
Tik pati prisiragavus.

Juk gervė lapei skolinga,
Ją pavaišint reikalinga.
Rinko gyvates ir varles,
Iš jų pietus paruošt galės.

Iš vakaro siuntė vaikus,
Pakviesti lapę į svečius.
Lapė apsidžiaugė labai,
Nevalgius gulėsi jinai.

Šiandieną oras gražus.
Palikus rūpesčius mažus,
Vos gyva išalkus traukė.
Juk gervės vaišės jos laukė.

Iš tolo sutiko gervė:
— Kas tau, ar tu nesergi?
Taip linksma ir gyva visad,
Tokios neregėjau niekad.

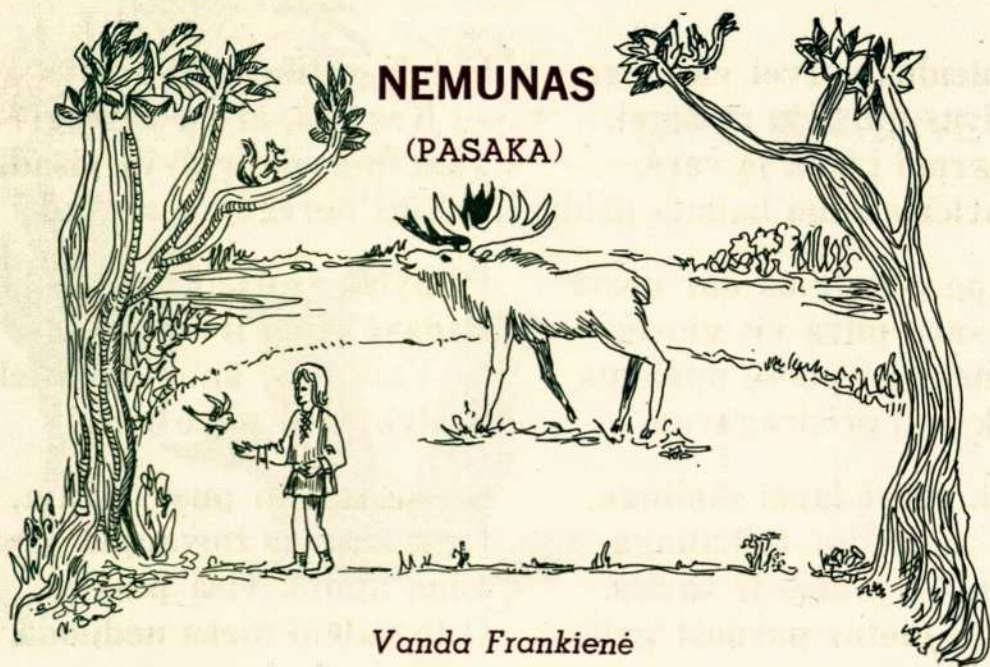
Pripylus ąsotį augštą,
Padavė lapei ir šaukštą:
— Vaišinkis, kaimyne miela,
Gydyk savo pilvo gėlą!

Gervė ramiai pusryčiauja,
Lapė žiūri ir žiovauja.
Eina aplink visą puodą,
O to valgio nieks neduoda.

Gervė sočiai prisikirto,
O lapė iš kojų virto.
Gervė lapei padėkojo,
Kad vaišintis rado noro.

Abu vėl gražiai gyveno,
Kaip kaimynai jau nuo seno.
Tačiau vaišių neberengė,
Valgė kiekviens, ką įstengė.

Tai buvo labai seniai, — taip seniai, kad nebeatmena mūsų seneliai nei proseneliai. Lietuva buvo didžiųjų girių kraštas. Didelės tai buvo girios, labai didelės. Galingi medžiai vienas šalia kito augo, o jų viršūnės dangų rėmė. Šakos gi jų buvo taip tankiai susipynusios, kad neleido saulei į girių gilumą pažvelgti. Tose giriose gyveno laimingi įvairiausi žvėrys ir žvėreliai: briedžiai, vilkai, lokiai, stumbrai, lapės, vėbrai, kiškiai, laukinės katės ir kitokie žvėrys. Medžių šakose čiulbėjo, ulbėjo galybės mažų ir didelių paukščių. Krūmuose grybai karaliavo; žolėse bruknės ir mėlynės sirpo. Tų girių valdovas buvo karalius Girinis — tikras galiūnas ir milžinas. Jis saugojo ir globojo medžius, žvėris ir paukščius. Jį nepaprastai mylėjo girių gyventojai: paukšteliai jį sutikdavo linksma giesmele, voverytės jį riešutais vaišindavo, lapės rodydavo jam savo mažus vaikelius, briedžiai jį visu keliu lydėdavo, o kiškiai meiliai kopūstėlių siūlydavo. Karalius Girinis linksmi keliaudavo per girias, visus gyventojus globodamas ir mylėdamas.

Turėjo girių valdovas sūnų, kurį nepaprastai mylėjo. Jo vardas buvo Nemunas. Kol mažas buvo, sūnelis augo laimingas girių prieglobsty, laisvas, kaip paukštelis. Jo patalėlis buvo minkštas, žalių samanėlių duknelės ir pagalvėlė, jo draugai — voverytės, kiškiai ir kiti žvėreliai. Turėjo jis ir žirgelį — briedį tvirtaragi, o ant jo peties nutūpdavo drąsiai šnekučiai paukšteliai ir čiulbėdavo, ulbėdavo linksmi, jam gražių gražiausias pasakas sekdamo. Ir Nemunas jautėsi nepaprastai laimingas.

Užaugo Nemunas gražus ir tvirtas. Jo mėlynos akys taip maloniai gerumu spindėjo, kad kur jis pasirodydavo, visus į save patraukdavo. Nors ir labai mylėjo Nemunas žaliąsias girias, bet pajuto ilgesį širdyje ir panorą pažinti platųjį pasaulį. Ir vieną dieną išėjo jis iš girių karalystės. Išėjęs pasveikino saulę, pabučiavo žemę ir, iškėlęs rankas į dangų, tarė:

— Nežinau dėl ko, bet nepaprastai myliu šį kraštą ir noriu būti jo valdovu!

Ir išgirdo jis galingą balsą iš dangaus augštybių:

— Tai tavo tėvynė — Gintaro šalis. Valdyk ją ir mylėk!

Prasiskleidė balkšni pūkiniai debesėliai, ir šviesus Visagalio Dievo veidas palaimino galiūną Nemuną. Pradžiugo Nemunas, padėkojo Dievui ir su nepaprastu pasiryžimu puolė į darbą: dieną ir naktį nešė akmenis ir statė pilį. Kai saulutė močiutė trisdešimtą kartą jam labai rytą tarė, Nemunas galiūnas ją pasveikino jau iš pilies bokšto. Ir rinkosi žmonės apie tą pilį, ir stebėjosi jos valdovu, o Nemunas juos stiprino ir ragino:

— Statykit sodybas, gyvenkit ramiai, — aš jums padėsiu, ir jūsų niekas nenuskriaus, nes tvirti mano raumenys ir meilės pilna širdis jums ir tai žemei.

Ir statėsi žmonės sodybas, augo kaimai, o jų gyventojai buvo laimingi. Ant kalnų atsirado šventovės, vaidilutės saugojo šventąją ugnį; kriviai maldas dievams kūrė, dainiai kanklėmis garbino Gintaro šalį. Baltijos karalienė Jūra jiems Gintarą dovanojo, girios juos rengė ir maitino. Laiminga buvo Gintaro šalis!

Bet vieną kartą užpuolė šalį baisūs žmonės, geležimi ir šarvais apsidangstę, jie it pabaisos puolė nekaltus žmones. Nemunas valdovas priglaudė moteris ir vaikus pilyje, o pats su būriu vyrų puolė priešą. Neturėjo jie šarvų nei gerų ginklų, tačiau taip narsiai kovėsi ir eikliai leido medines strėles, kad priešas, išsigandęs vyrų milžinų, o ypač jų narsaus valdovo, pabėgo. Ir vėl ramybė ir džiaugsmas apgaubė Gintaro šalį, o žmonės dar labiau pamilo savo valdovą Nemuną, kuris norėjo net gyvybę paaukoti, juos begindamas. Nemunas nepaprastai mylėjo savo šalį bei jos žmones ir norėtų amžinai čia gyventi, tą šalelę ir gyventojus nuo priešų apginti, laimę atnešti. Praėjo metai, apmiršo visi žiaurųjį priešą ir laimingai gyveno. Kartą, susirinkę visi į šventovę, garbino dievus, vaidilutės meldėsi, prašydamos palaimos naujajai vaidilutei, kuri stovėjo it baltoji lelija vaidilos palaikoma. Tai Danguolė, šešiolikos metų mergaitė, Krivių Krivaičio myli-

miausioji sesutė. Tik staiga pasigirdo baisus riksmas: įpuolė į šventovę šarvuoti vyrai, pagriebė vaidilutę, užmušė vaidilą, kartais kajojo moteris ir vaikus. Šventovės duryse jiems kelią pastoję galiūnas Nemunas ir galingu balsu sušuko:

— Paleiskit šventąją mergaitę ir šalin iš Gintaro žemės!

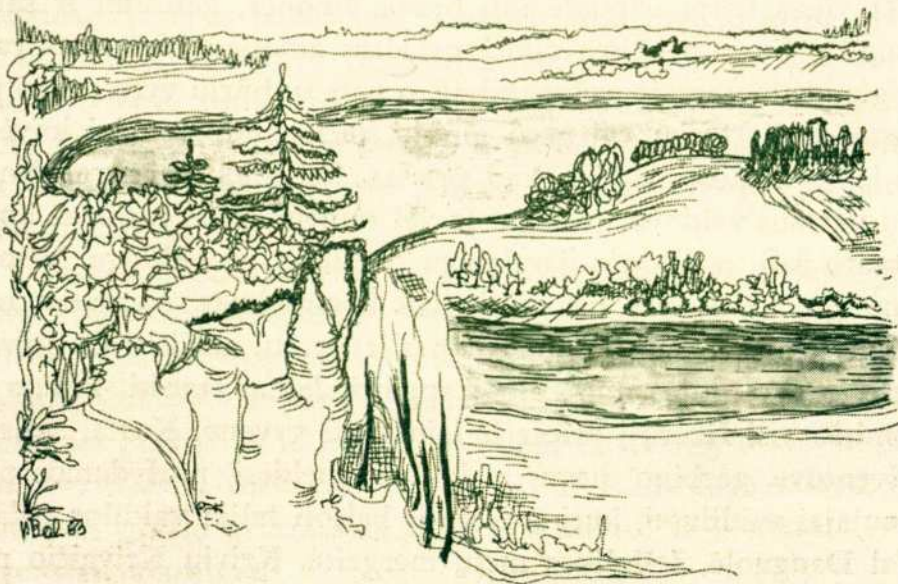
Taip taręs, puolė priešą. Jam padėjo ir ištikimieji narsūs jo vyrai. Baisi kova, it pragaras, užvirė. Nemunas savo krūtine užstoją moterims ir vaikams betaikomus smūgius. Jo narsumas ir drąsa, it burtai, silpnino šarvuotąjį priešą. Pagaliau, jis nugalėtas, tačiau ir Nemuno krūtinėn įsmigęs baisus kalavijas. Kraujas upeliu teka, jo mėlynos gerosios akys pamažu temsta.

— Ak, taip norėčiau dar pagyventi, — aš taip myliu jus visus, mano gerieji žmonės, ir tave, tėvyne — Gintaro šalele, — šnabžda mirdamas valdovas Nemunas.

Prasiskleidė dangaus debesėliai, šviesus, meilės pilnas Dievo veidas pasirodė ir girdisi švelnus balsas:

— Gyvenk amžius ir puošk Gintaro šalį; būk upių karaliumi, Nemune auksaširdi! — Ir pamojo ranka Visagalis Dievas.

O stebuklai: sutvisko nepaprasto grožio upė, kurią žmonės savo mylimojo valdovo — Nemuno — vardu pavadino. Ir teka, bėga Nemunas per Gintaro šalelę ir pasakoja, šnara jo vandenėlis apie galingą Lietuvos praeitį. Glaudžiasi prie Nemuno daug upių ir upelių: Neris, Merkys, Dubysa, Šešupė, Mituva, Jūra, ir klausos jo nuostabiai gražių pasakojimų; klausosi miškai, pakrantėje augančios gėlės, margaspalvių drugelių būriai, klausosi ir giedoriai paukšteliai.

VASARIO 16

Jonas Minelga

Saulė kėlės, –
Vėliavėlės
Plazda jau su vėjeliu.
Kelkim Vytį –
Tegu švyti
Žengiant mums tėvų keliu!

Ėjo broliai
Savanoriai
Gint nuo priešų Lietuvos.
Daug jų krito,
Kol prašvito
Laisvės rytas po kovos.

O Tėvyne,
Gintarine
Žeme protėvių senų,
Tau mes augsim –
Žygin trauksim
Iš už marių mėlynų!

DARBININKAI

V. Nemunėlis

Kirvis medį kerta,
pjūklas medį pjauna,
Algis ir Daliukas
į krūvelę krauna.

Kai pakursim krosnį,
kils kaitri ugnelė,
ir išvirs pienukas,
ir išvirs košelė.

Valgys ją Algutis,
valgys ją Daliukas.
Tik nevalgo nieko
pjūklas nei kirvukas.

PIRMOJI MANO MOKYKLA

Dėdė Simas

Kai mieste vaikščiodamas pamatau mokyklą ir prie jos laisvai žaidžiančius vaikučius, man taip skausmas suspaudžia širdį, jog nepajuntu, kaip ašaros pradeda per skruostus riedėti. Jūs, vaikučiai, esate laimingi, kad laisvai galite mokytis: gražūs mokyklų pastatai, įvairių įvairiausių mokslo priemonių, knygų kokių tik nori... o svarbiausiai — laisvė! Niekas tau nedraudžia nei mokytis, nei knygų skaityti. Deja, aš neturėjau tokios laimės ir tokių sąlygų mokytis. Rusų caras norėjo lietuvius surusinti. Todėl, uždraudė ne tik lietuviškus raštus spausdinti, bet ir lietuviškai mokytis. Todėl, mano mokykla buvo slapta, mano paties namuose. Mokytojų turėjau labai gerų: mamytę, senelę, tėvelį. Mokslo priemonės buvo maldaknygė ir lentutė — juoda, rašoma su specialiu pieštuku, vadinamu "grifeliu". Kadangi slapta buvo mokoma, mamos ir senelės suoleliai iš visų keturių pusių turėjo šonus; apačia užkalta lentutėmis ir viršus buvo atidaromas. Pavojaus metu, maldaknyges sudėdavo į suoliukus ir mama su senele, sėdėdamos ant jų, ramiai sau verpdavo. O mudu su broliu tuojau pradėdavome ką nors dirbti.

Vieną kartą neturėjau ką dirbti, tai paėmiau lentutę ir pradėjau piešti paukščius. Tą kartą į kambarį įėjo "raudonsiūliai". Taip mes vadinome rusų policiją, nes jie turėjo ant rūbų raudonas siūles. Vyresnysis priėjo prie manęs ir klausia, ką darau. Parodžiau lentelę su paukščiukais; jis pažiūrėjo ir pagyrė. Ant stalo buvo padėta rusiška knyga. Žandaras pažiūrėjo į knygą ir manęs paklausė, ar aš mokausi skaityti. Jis ištraukė iš kišenės lietuvišką elementorių ir liepė paskaityti. Pažiūrėjau į knygą ir papurčiau galvą, kad nemoku. Tada jis paklausė, "Tai ką mokais?" Jam parodžiau rusišką knygą. Jis atskleidė lietuvišką elementorių ir pradėjo rodyti atskiras raides, klausdamas kaip jos vadinasi. Kadangi tėvelis mums buvo pasakęs, ką turim žandarams atsakyti, tai jis negalėjo manęs pagauti. Jis rodo lietuviš-

kame elementoriuje raidę C, aš jam atsakau S, rodo B — atsakau V, rodo G, atsakau, kad tokios rusų knygoje nėra. Žandaras duoda tą elementorių man dovanų. Griežtai atsisakiau priimti ir pareiškiau, kad kitą dieną atvažiavęs jis paimtų elementorių ir mano tėvelį išvežtų į kalėjimą.

Tokie mokyklos "vizitatoriai" lankydavosi kas savaitę, o kartais du kartu ir daugiau. Tokiose sąlygose mokytis teko daugeliui. Kada gerai jau mokėjome lietuviškai skaityti, tik tada tėvelis leido mus į rusų mokyklą. Rusų mokykloje gerais lietuviais išsilaikė tie, kurie buvo baigę savo mamytės mokyklą. Visi kiti nuo lietuviybės buvo nusi-gręžę, sulenkėję arba surusėję. Dalis nutautėjusių lietuvių, "Aušros" pažadinti, sugrįžo ir pasidarė geri patriotai, kaip Dr. V. Kudirka ir kiti. Lietuvių kalbą ir lietuviškumą išlaikė mūsų mamytės. Tat garbė joms, nes jos toje srityje yra didvyrės!

NA, TEGU!

El. Buračaitė

Kai Jurytė ankstų rytą
Bėgo tetos takeliu,
Į pusnyną įsiriti
Ir pasakė — Na, tegu!...

Išsikapsčiusi pamatė —
Žvirbliai miega.... taip tylu.
Šiaip jie čirkštų, kaip patrakę...
Šonas diegia. Na, tegu!

Pas tetulę išlepsėjo per duris,
O tetulė geraširdė — ką darys?
— Sėsk, vaikeli, sako jai,
— Kaip gerai, kad atėjai!

Bet Jurytei vistiek matos —
Bloga, pilna sniego batuos.
— Tetulyte, aš griuvau!
Pilna šičia sniego jau!...

Teta sako: — Na, tegu.
Verkt, Juryte, negražu.
Mes tą sniegą išdžiovinsim,
Šilčiau krosnį pakūrensime...

Gera buvo ten Jurytei!
Ir ji nutarė tą rytą,
Kad nei verkti negražu,
Nei sakyti — na, tegu!...

A. Bendorius

Lenkai kareiviai nusivarė mūsų jaunuosius keliautojus į štabo būstinę. Vienas kareivis eina priešakyj suimtųjų, o kitas iš paskos su atkištu šautuvu. Jeigu suimtieji pamėgintų bėgti, jis iš karto šautų. Taigi pabėgti nėra vilties. O jeigu ir pasisektų ištrūkti, kas iš to? Kur dingsi pabėgęs! Nemuno neperplauksi, kad ir mokėtum plaukti. Pagaliau jį saugo lenkai sargybiniai. Belieka priimti likimą.

Taip nuliūdusius Antanuką su Algiuku atvarė į štabą. Ten už stalo sėdėjo gražioj uniformoj karininkas. Su juo kareiviai kariškai pasisveikino ir vienas iš jų kažką pasakė, rodydamas į suimtuosius. Karininkas kažko juos paklausė, bet vaikai nesuprato nė žodžio. Karininkas įsakė vienam kareiviui pakviesti žmogų, kuris galėtų būti vertėju. Netrukus kareivis sugrįžo su jaunu vyru. Vertėją surasti nebuvo sunku, nes Druskininkai yra juk lietuvių žemė ir beveik visi jų gyventojai yra lietuviai, tačiau jie moka ir lenkiškai.

— Kas jus siuntė čia? — klausia lenkas karininkas.

— Niekas mūsų nesiuntė, — atsako Antanukas.

— Tai ko jūs atvykote, žvalgytis?

— Mes visai nenorėjome per Nemuną keltis. Mes radome laivelį ir norėjome tik truputį juo paplaukioti pakraštyje. Nemokėjome gerai laivelį valdyti, buvom pagauti srovės ir prieš savo norą atnešti į kitą upės pusę. Tada mūsų sargybinis iššovė ir davė mums ženklą plaukti prie jo kranto. Jeigu ne jo įsakymas, mes būtume sugebėję grįžti at-

gal į savo krantą, kur palikome savo dviračius ir kitus ke-
lionės daiktus. Prašom mus tuojau paleisti ir mes tiesiai
grįšime atgal. Jeigu mes tuoj pat negrįšime, kas nors pa-
ims mūsų dviračius. Tada turėtume pėsti keliauti namo.

— Aš netikiu, ką tu, vaike, sakai. Jeigu nepasakysite,
kas jus siuntė ir kokių reikalų, aš įsakysiu jus nugabenti
į Gardiną. Ten jus uždarys į kalėjimą! — griežtu balsu pa-
sakė karininkas.

— Mes neturim ką pasakyti, nes mūsų nieks nesibun-
tė, — atkirto Antanukas.

Karininkas įsakė juos uždaryti į atskirą mažą kam-
barėlį. Abu jie buvo išalkę ir nuvargę. Kambarėlyje nebuvo
jokių baldų. Jiedu atsisėdo ant grindų ir pradėjo kalbėtis
apie liūdną padėtį. Siuntimas į Gardiną jiems atrodė labai
baugus. Šiaip jau laisvė būtų labai įdomu pamatyti Gardi-
ną. Juk tai labai senas Lietuvos miestas, įkurtas prieš
daug, daug šimtų metų ant Nemuno kranto, kaip ir Alytus.
Tačiau dabar esant suimtiems ir nežinia, kokio likimo lau-
kiantiems, neįdomu, nors tai būtų ir gražiausias pasaulyje
miestas. Juk ir Druskininkai, kur jie šiuo metu sėdi užda-
ryti, yra taip pat labai įdomi vieta. Tai viena žymiausių
panemunių vietovių, kur iš žemės gelmių išteka sūrus van-
duo. Tuo vandeniu žmonės gydos įvairias ligas. Šiam rei-
kalui įruoštos gydyklos, vadinamos sanatorijomis, daug
gražių namų pastatyta atvykusiems pasigydyti. O koks
parko gražumėlis! Tačiau visa tai jiems nerūpi, nes jie sė-
di kambaryje uždaryti ir galvoja, kaip iš jo ištrūkti. Taip
besitariant ir beplanuojant, juos užpuolė snaudulys ir jie
net nepajuto, kaip užmigo.

(Bus daugiau)

ŽIEMA

Janina Narūnė

Atsikėliau anksti rytą,
Žiūriu: žemė užpustyta!
Balta, balta... Snaigės sukas,
Ore plaukia tirštas rūkas...

Priešais nieko nesimato,
siaučia šaltis, net nukrato...
Aš nebeisiu iš namų —
Čia man gera ir ramu!

RŪTA IR VYTENIS

Danutė Lipčiūtė

I

Kai programa scenoj vyksta,
salėj sėdi daug vaikų
ramūs su tėvais kartu,
bet ir būna, ak graudu,
kad ne vienas kalba, dūksta,
nešas bonkas gėralų,
trukdo jie vaikams geriems
ir vaidintojams stropiems.

Rūta ir Vytenis žino,
(mat, ne sykį jie vaidino)—
salėj tyliai reik sėdėti,
nebėgioti, nešnibždėti,
valgių nesinešt maišeliuos,
jų nebrazdint, kai tylu,
gerti, valgyt visi gali
ilgų pertraukų metu...

II

Mokykla šeštadieninė
netoli, prie pat namų,
skamba dainos iš langų,
lietuvių kalba gimtinė.
Mokos dešimt, mokos šimtas,
mokos gal šimtai keli,
tinginių nemaža randas,
kurie vartos išmiegoję,
kokią ligą išgalvoję,
apsimetę negalį,
verkia į mokyklą varomi...

Rūta ruošiasi linksma,
klasėj mokinė pirma,
skaito knygą ji kaip senė,
dar geriau net už Vytenį,
O šis rašinius kad rašo!
Paskaityt visi jį prašo,
ir gramatikos taisykles
žino jisai, lyg iš pypkės.
O eilėraščių gal šimtą
jam juokai išmokyti, atminti,
mįslės mena tartum Krivis...
Visi gerbia jį ir myli.

MARYTĖS MEGZTINIS

Janina Narūnė

Šiandieną Marytė tekina bėga iš mokyklos.

— Mamyte — šaukia ji iš tolo, šaligatvį šluojančiai motinai.

— Mokytojas liepė sugalvoti vasario šešioliktaį dieną kokį nors labai gerą darbėlį!.. Jis buvo toks geras, ir taip mus gražiai prašė, kad aš visą kelią galvoju, ką aš padarysiu... ir nieko nesugalvojau! — ko neverkdam užbaigė pirmojo skyriaus mokinukė.

— Nesijaudink! Nusiramink. Taip greit nenorėk, kaip iš šautuvo iššauti. Pailsėjusi, gal rytoj ką nors gero sugalvosi — ramino ją motina, braukydama sniegą, tai į vieną, tai į kitą šaligatvio pusę.

— Še, pašluok truputį, žiūrėk, kokios lengvos sniegulės!

Tai buvo šeštadienis. Į mokyklą nereikėjo eiti. Marytė ilgai, ilgai miegojo... Kai ji nubudo, tuojau prisiminė, ką mokytojas buvo sakęs.

— Jau žinau! — šoko iš lovutės ir linksma nubėgo pas mamą.

— Tu žinai, mama! Aš jau žinau, ką padarysiu... jau žinau. Ar tu atsimeni, tu man sakei apie tą mergaitę, kur maldaknygę parašė?.. Tai aš jau nusiėsiu šiltutėlį megztinuką. Gerai, mamyte?! Juk tu sakei, kad Sibire labai šalta... Juk jai tikrai bus labai gera su tokiu megztiniu, mamyte!

— O iš kur tu pinigų gausi?

— Aš jų turiu labai daug! Žiūrėk, kaip barška... — pakėlusi savo "kiaulytę" su monetomis, barškino motinai.

— O, tiek tai neužteks... — šypsojosi mama.

— Tai tu gal pridėsi, mama, širdute, gerai? Eisime į krautuvę! Tuoju, dabar!...

— Na, jau gerai, gerai. Pietus pavalgysime ir tada ramiai keliausime. Gal tėtukas paveš, jeigu nebus pavaręs.

Sekmadienį rytą grįžusi iš bažnyčios, Marytė sėdosi laišką rašyti į Sibirą...

Miela Mergaite,

Aš nežinau, kaip tu atro dai, bet Mamutė sakė, kad esi mano sesutė. Aš jau žinau, kad tu parašei mums maldaknygę ir kad tau šalta. Užtat siunčiu dabar tau megztinį. Aš jį nupirkau iš savo kiaulytės pinigėlių. Dabar kiaulytė pasidarė tuščia, nieko nebarška. Atrašyk man laiškėlį. Aš esu Marytė.

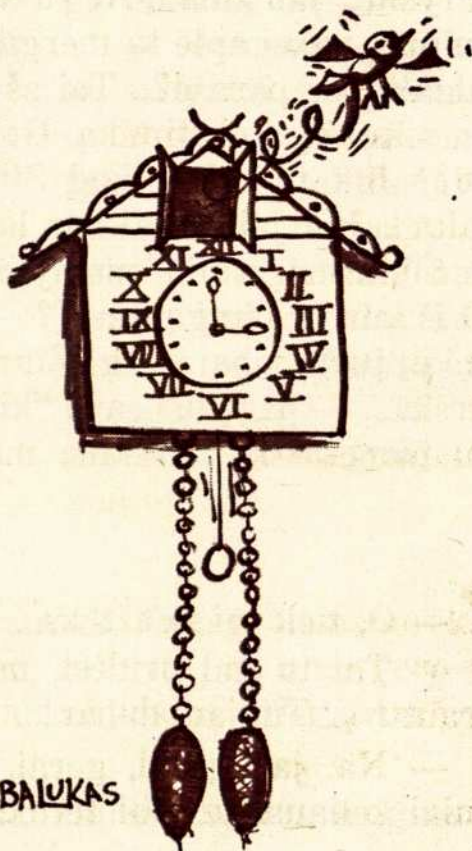

LAIKRODIS

Danutė Lipčiūtė

Tik-tak, tik-tak, ku-kū...
Aš laikrodis esu.
Pažįstate mane?
Skaitau aš minutes,
Vaikus rytais keliu,
Prie pamokų šaukiu
Mokyklon eit greičiau,
Ratu sukuos sparčiau,
Tik-tak, tik-tak, ku-kū...

Užburta lazdele
Ir naktis ir diena
Pradingsta, lyg vagis,
O kaltas – laikrodis!
Pergreitas, kai smagu,
Perlėtas, kai sunku
Sėdėt prie pamokų,
Neatliktų darbų,
Tik-tak, tik-tak, ku-kū...

Kuri jau valanda?
Pažadink tu mane!
Septintą ryt keliuos.
Tik, laikrodi, nepavėluok!
Ir taip ir taip kasdien
Gyvenimą pinu,
Iš pasakų, sapnų,
Ir vis einu, einu, einu,
Tik-tak, tik-tak, ku-kū, ku-kū...

TĖVYNĖ TIK VIENA

(Montažas, atliktas Philadelphijos LB Šeštadieninėje mokykloje,
1962 minint Vasario 16. Parengė G. M.)

1.

Lietuva, mano žeme gimtoji,
Lietuva, mano džiaugsmo daina:
Kur klausau, kur einu, kur sustoju,
Man esi tu viena, tik viena.

(Viktoras Šimaitis)

2.

Tu nematei tėvelių krašto, —
Jo ežerėlių bei šilų.
Nakčia žvaigždžių mįslingo rašto,
Nei žiemą pirklių jo baltų.

Tu negirdėjai, kai gegutė
Kukuoja liepoj ir kleve,
Kaip žvanga dalgiai šienapjūtėj,
Kai eina vasara gatve.

Tavęs nesupo švelnios bangos
Močiutės Baltijos, o ne!
Kai vaivorykštė juosia dangų
Ir nardo saulė Nemune.

Gražus tėvelių tavo kraštas, —
Didvyrių žemė Lietuva.
Įausk širdin jos kalbą, raštą...
Kovok, kad būtų ji laisva!

(Jonas Minelga)

3.

Prisimenu, kaip kartą su tėveliais buvau Vasario Šešioliktosios minėjime. Girdėjau kalbėtoją nuolat kartojant žodį "tėvynė": tėvynė pavergta, tėvynė kenčia, tėvynė naikinama... Supratau, kad tas žodis labai gražus ir reikšmingas, bet jo tikrosios prasmės nežinojau. Galvojau, kad mano tėvelio ir mamytės tėvynė yra Lietuva, nes jų tėvai ten liko, o mano tėvynė čia, kur dabar gyvenu su tėveliais. Mažas buvau ir maža tesupratau. Vėliau pradėjau lankyti lietuvišką mokyklą, ėmiau skaityti lietuviškas knygas, ir dabar jau žinau, kad ne visuomet tėvynė galime pavadinti tą šalį, kur esame gimę ir auge, ar kur mūsų tėveliai dabar gyvena. Negalime tėvynė pavadinti kurios nors šalies tik dėl to, kad joje žmogui gera gyventi, kad jis gali ten skaniai pavalgyti, gražiai apsirengti. Kiekvieno žmogaus tėvynė yra tas kraštas, kur ne tik jo tėvai, bet ir seneliai bei proseneliai nuo amžių gyveno; kur kiekviena to krašto pėda jų prakaitu ir krauju apšlakstyta; kur protėviai, gindami gimtąją šalį nuo priešų, savo galvas padėjo...

Taigi ir visų lietuvių, kur jie bebūtų ir kaip begyventų, pirmoji ir tikroji tėvynė yra Lietuva. Lietuvoje ilsisi mūsų senelių ir prosenelių kaulai. Ten žuvo mūsų karžygiai kovose už laisvę. Ten dunkso

piliakalniai, baltuoja gražiosios bažnyčios, rymo Rūpintojėliai pakelės kryžiuose. Ten glūdi visa mūsų garbingos tautos istorija. Brangūs yra mums Lietuvos miestai su sostine Vilniumi, su jo Gedimino pilimi ir Aušros Vartais. Miela mums gimtoji lietuvių kalba, malonios skambiosios dainos, gražios senelių pasakos, brangūs tautiniai papročiai. Niekas nepakeis lietuviui Lietuvos gamtos grožio. Niekur jis neras žydrojo Nemuno, tekančio į gintarinę Baltijos jūrą. Ten baltaliemeniai berželiai svyruonėliai, ten skaidrieji ežerai ežerėliai, ten kalnai kalneliai ir gėlėtos pievos, ten žieduose paskendę sodai, ten skambi lakštingalos giesmė...

Štai, kur mūsų tikroji tėvynė! Taip, kaip kiekvienas turime tik vieną motiną, taip kiekvienas žmogus turi tik vieną tikrą tėvynę. Kaip vaikui jo motina yra geriausia ir mylimiausia, taip ir kiekvienam žmogui savoji tėvynė turi būti gražiausia ir brangiausia.

(Perredaguotas straipsnelis iš *Eglutės*, 1950 nr. 5)

4.

Lietuva! Lietuva, mano žeme auksine,
Kai pribirsta rugiai laukuose;
Balto nuometo mano tėvyne,
Vyšnių sodų žiedais nuberta.

Beklajojant po platų pasaulį
Ir beskęstant graudžiam liūdesy,
Kaip svajonė, kaip mylinti saulė,
Man kasdieną brangesnė esi.

(Antanas Rūkas)

5.

(CHORAS)

Lietuva brangi, mano tėvyne,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai:
Graži tu savo dangaus mėlyne!
Brangi: tiek vargo, kančių prityrei.

Kaip puikūs slėniai sraunios Dubysos,
Miškais, lyg rūta, kalnai žaliuoja;
O po tuos kalnus sesutės visos
Graudžiai malonias dainas ringuoja.

Graži tu, mano brangi tėvyne,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai!
Ne veltui bočiai tavė taip gynė,
Ne veltui dainiai plačiai išgyrė!

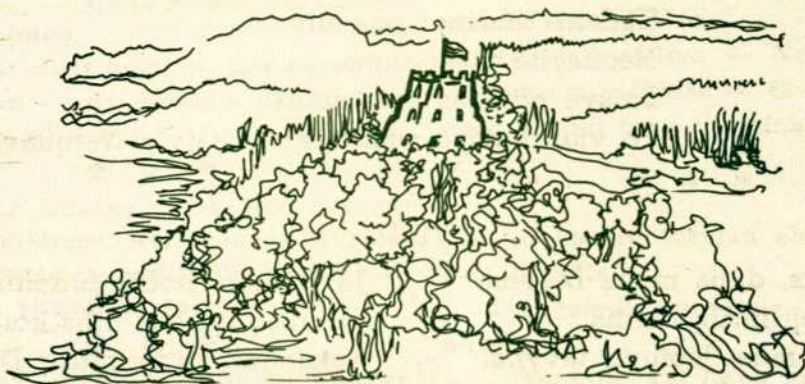
(Maironis)

6.

Kaip po šaltos žiemos ateina visų laukiamas pavasaris, kaip po žiaurios audros nusigiedrina dangus, taip ir po ilgų vergijos ir svetimųjų priespaudos metų nušvito Lietuvai laisvė. 1918 metų vasario 16 dieną Lietuva garsiai paskelbė pasauliui, kad ji ryžtasi gyventi laisva ir nepriklausoma.

7.

Jauna, laisva, pati savęs valdovė,
Tautų eilėn įstojo Lietuva,
Savu krauju vergijos nusiplovė,
Sutraukius pančius išverme sava. (Maironis)

8.

Atsibudo džiaugsmas,
Laimė prisikėlė,
Kaip paparčio žiedas,
Mano tėviškėlė. (Stasys Džiugas)

9.

(CHORAS)

Tėviškėle, tėviškėle,
Man brangi, tartum širdis!
Tu svajonių mano gėle
Ir sapnų šviesi šalis!

Tavo upės sidabrinės,
Tavo žvaigždės gintarinės.
Man giliai giliai krūtinėj
Atminimais susipynė.

Išsvajota, išsapnuota
Tėviškėle, tėviškėle,
Tu svajonių mano gėle
Ir sapnų šviesi šalis!

(Žodžiai P. Stelingio, muzika Br. Budriūno)

10.

Deja, neilgai Lietuva džiaugėsi laisve. Po 22 metų nuožmus priešas iš rytų užplūdo mūsų gražiąją šalį ir ginklu jai atėmė nepriklausomybę. Betgi ligi šiol neįstengė jai išplėsti vilties, kad laisvė jai vis tiek sugrįš.

11.

Skrisk, pietų vėjeli šiltas,
Į tėvynės laukelius
Debesų baltaisiais tiltais
Ir per vandenį gilius...

Ir nuneški broliams žinią,
Kad pavasaris ateis,
Kad ne amžinai tėvynę
Priešas spaus, žudys ir teis,

Kad ne amžinai pasauly
Neteisybė viešpataus, —
Laisvė patekės kaip saulė
Po vidurnakčio tamsaus. (Vytė Nemunėlis)

12.

(VISI)

Teisingas, didis mūsų Dievas,
Jo rankoj amžių ateitis.
Gyvuos mūsų Lietuva tėvynė,

Ją laimins bočių praeitis.
O mūsų darbus gins kaip gynė,
Teisingas, didis mūsų Dievas.
(Putinas)

13.

(CHORAS)

Apsaugok, Augščiausias, tą mylimą šalį,
Kur mūsų sodybos, kur bočių kapai!
Juk tėviška Tavo malonė daug gali!
Mes Tavo per amžius suvargę vaikai.

Neapleisk, Augščiausias, mūsų ir brangios tėvynės,
Maloningas ir galingas per visas gadynes!

(Maironis)

LINKSMIAU

(Surinko Birutė Vindašienė)

Ponia mokėsi vairuoti automobilį. Kurį laiką ji puikiai važiovo vieškeliais. Jos vyras, sėdėdamas šalia, užsnūdo. Staiga jis buvo pažadintas iš miego.

— Jonai, Jonai, griebk už vairo, priešais mūro siena atvažiuoja!

▲ ▲ ▲

Petras: — Mano žmona vis manęs prašo pinigų.

Jonas: — O ką ji su jais daro?

Petras: — Aš nežinau, dar niekada nesu jai davęs.

▲ ▲ ▲

Vienas žmogus pasikvietė draugą kiškio pietums. Kai draugas atvyko, pietūs buvo paruošti. Jie susidėjo iš morkų, žirnių, ir salotų.

▲ ▲ ▲

Pranas: — Prašau, prašau i vidų.

Jurgis: — Aš bijau, šuo labai loja.

Pranas: — Tai nieko. Jis ir uodegą vizgina.

Jurgis: — Na, tai kuriam galui dabar tikėti?

▲ ▲ ▲

Mokytojas: — Šiandien vakare bus mėnulio užtemimas. Gal jūsų tėveliai leis jums pasilikti ir tai pamatyti.

Mokinys: — O ant kurio televizijos kanalo tai bus?

▲ ▲ ▲

Mokytojas: — Andriau, ar tavo tėvelis parašė šį rašinėlį?

Mokinys: — Ne, jis tik pradėjo, bet mama turėjo jį perrašyti.

▲ ▲ ▲

Mokytojas: — Kokia yra augščiausia gyvulinės gyvybės forma?

Mokinys: — Žirafa, pone mokytojau.

▲ ▲ ▲

Patyrimas — tai kas lieka po to, kai viskas jau prarasta.

Vytas — Ką tu čia darai?

Algis — Nieko!

Vytas — Tai kaip tu žinosi kada užbaigti?

▲ ▲ ▲

Pirmas vaikinys — Aš turiu labai gudrų arkli. Vieną kartą aš nuo jo nukritau, tai jis nubėgo į miestelį ir atvedė man daktarą.

Antrasis vaikinys — Negali būti!

Pirmasis vaikinys — O taip! Visa bėda tik, tai buvo veterinarijos daktaras.

▲ ▲ ▲

— O ką tik turėjau ant liežuvio galo ir neliko.

— Pagalvok minutėlę, gal prisiminsi.

— Abejoju. Tai buvo pašto ženkliukas, kurį turėjau užlipinti ant voko, bet nuričiau.

▲ ▲ ▲

Pirma ponia — Aš nesu turėjusi maisto burnoj jau keturias dienas.

Antroji ponia — Nieko nepraradai, — maistas tokio pat skonio, kaip ir visada.

▲ ▲ ▲

Stepas — Kas tave paragino pasidaryti parašiotistą?

Antanas — Lėktuvas su trim sugedusiais motorais.

▲ ▲ ▲

Pradžios mokykloje mokytojas klausia vaikų:

— Pasakykite ilgiausią lietuvių kalboj žodį.

Vienas iš mokinių: — Guma.

— Argi žodis "guma" tau rodosi ilgiausias? — Klausia mokytojas.

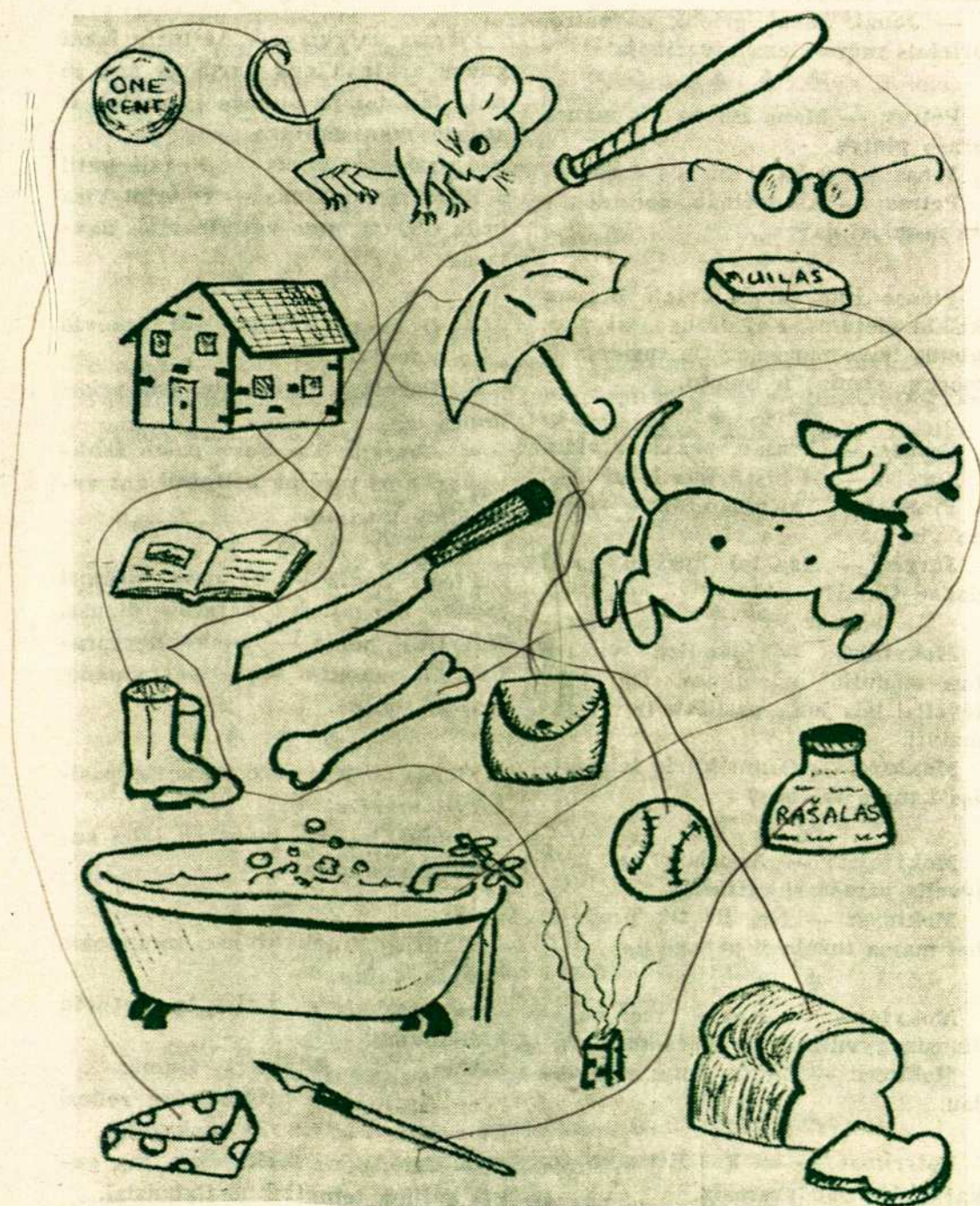
— Taip, pone mokytojau, juk gumą galima tempti kuo ilgiausiai.

TRUPUTĮ PAGALVOK

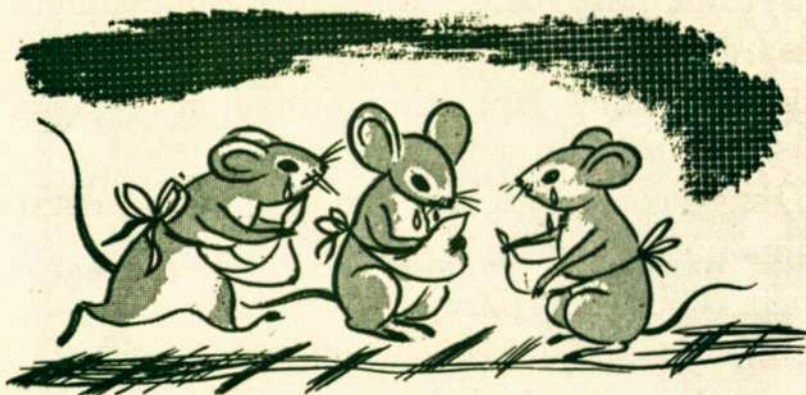

Kurie daiktai tinka kartu po du:

Ar galite atspėti, kurio žodžio trūksta?

1. Kepurė yra galvai, kaip _____ kojoms.
2. Debesys yra žemei, kaip _____ kambariui.
3. Kotas yra šluotai, kaip _____ medžiui.
4. Drabužis yra žmogui, kaip _____ paukščiui.
5. Laikrodis yra laikui, kaip _____ karščiui.
6. Raidės yra akims, kaip _____ ausims.
7. Balta yra sniegui, kaip _____ žolei.
8. Washington yra Amerikai, kaip _____ Lietuvai.
9. Dažai yra teptukui, kaip _____ plunksnai.
10. Mašina yra keliui, kaip _____ orui.

Suraskite žodžius, kurie atitiktų savo reikšmę ir kuriuose būtų raidės IL:

IL ---	— ne trumpas.
- IL -----	— apskritas šviesus mėnulis.
-- IL --	— augšta, sausa žolė.
--- IL --	— didelis metalinis indas virti.
-- IL --	— bičių namelis.
- IL ----	— audeklas grindims aptiesti.
IL ---	— išsikišę dramblio dantys.
- (atsakymai psl. 31)

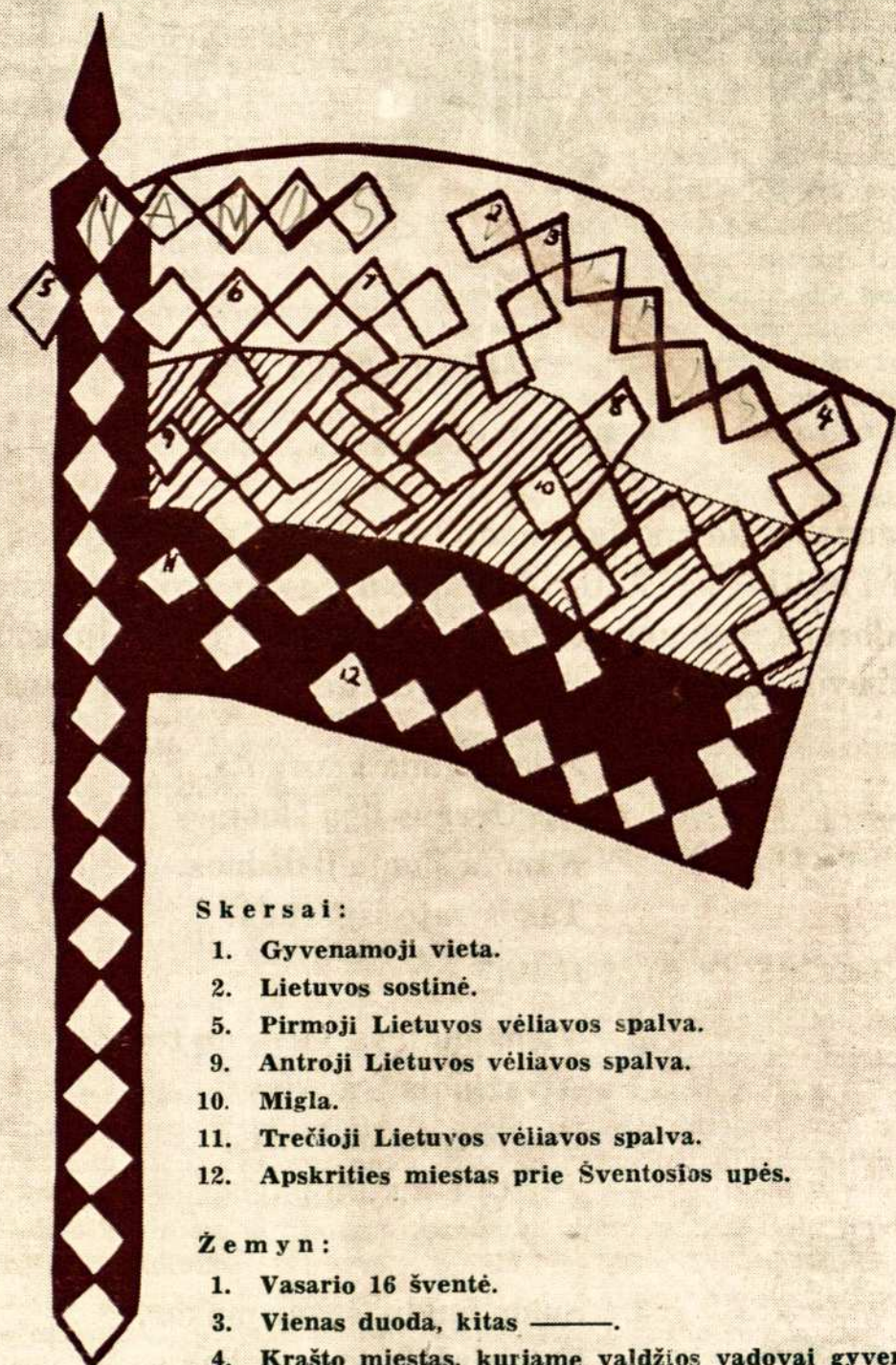
MISLĖS

Prisiuntė Pr. Alšėnas

1. Tūkstančiai brolių surištų, visi ant motinos pečių.
2. Gale lauko ąžuolėlis, šimtašakis, šimtalapis, ant šakelių po lizdelį, o lizdelyj po vaikėlį.
3. Bėras — ne žirgas, žalias — ne žolė, mėlynas — ne dangus, geltonas — ne vaškas, pilkas — ne kiškis, žilas — ne senelis, baltas — ne sniegas.
4. Nors žaliuoja — ne žolė, nors su ūsais — ne katė.
5. Atrieda ridinys, visai nedidelis, per liepinį tiltą, su statine miltų.
6. Rašytinis, karpytinis, šimtalapis, šimtastiebis.
7. Vasarą žalia, rudenį geltona, žiemą juoda.
8. Šakos šakotinės, lapai ringuotiniai, visos šakos su lizdais, visi lizdai su vaikais.
9. Augštas senis, balta oda, kas pavasarį pienelio duoda.
10. Vėjas pučia, pati juda, vaikai linguoja.
11. Močia išėjo, tėvas parėjo.
12. Kai mėlyna — juokias, kai pilka — verkia.
13. Šiapus Nemuno kamanos žvilga, anapus — žirgas žvengia.
14. Už jūrų pušį kerta, pro langą skiedros lekia.
15. Vandeniui maudo, ugnimi šauda.
16. Šeimynos — tūkstančiai yra, o nesuvalgo nė už vyrą.
17. Knisa kaip kiaulė, lekia kaip paukštis, ritas kaip meška.
18. Lopinys ant lopinio, kurpinys ant kurpinio — niekur nėra siūlės.
19. Laukai nematuoti, gyvuliai neskaičiuoti, pats piemuo raguotas.
20. Pušis per visą pasaulį išvirto, genys jos gale langą iškirto.

(atsakymai psl. 31)

VĒLIAVOS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Gyvenamoji vieta.
2. Lietuvos sostinė.
5. Pirmoji Lietuvos vėliavos spalva.
9. Antroji Lietuvos vėliavos spalva.
10. Migla.
11. Trečioji Lietuvos vėliavos spalva.
12. Apskrities miestas prie Šventosios upės.

Žemyn:

1. Vasario 16 šventė.
3. Vienas duoda, kitas —.
4. Krašto miestas, kuriame valdžios vadovai gyvena.
6. Lietuvoj pilis tarp penkių ežerų.
7. Didžiausias Nemuno intakas.
8. Lietuvių mėgiamas augalas.

ŽAISKIME

B. Mažeikienė

Daugelį žaidimų žaisdami, Jūs, vaikai, skaičiuojatės, kas turi išeiti ir kas likti. Jūs žinote daugybę variantų kitomis kalbomis, bet gal nė vieno lietuviško. Bent lietuviškuose subuvimuose žaisdami, pamėginkite vieną kad ir šitų:

1. Joja ragana gauruota,
Apsižergus ilgą šluotą.
Kam ta šluota ji užduos,
Tas iš rato išgaruos!
2. Viens du trys, viens du trys,
Atvažiuoja traukinys,
Kas iš rato šio iškris,
Tas tą traukinį pavis.

▲ ▲ ▲

▲ ▲ ▲

3. Šuldu buldu, šakar makar,
Kas girdėjo katę vakar
Naktį kniaukiant prieš mėnulį,
Turi eit dabar už durų!

"EGLUTĖS" SKAITYTOJAI RAŠO

MANO GYVULIUKAI

Aš turiu katuką, šuniuką ir du paukščiukus. Mano katuko vardas Landukas. Šuniuko vardas—Karaliukas. Vienas paukščiukas vadinasi Onytė. Ji yra balta ir mėlyna. Kitas paukščiukas — Princas. Jis yra geltonas, žalias ir mėlynas.

Šuniukas yra penkiolikos metų, o katukas tik dviejų mėnesių. Abudu paukščiukai yra vienu metų. Aš juos visus labai myliu. Jie visi gražiai sugyvena. Šunelis žiūri, kad man kas bloga neatsitiktų. Katukas žaidžia, o paukščiai gieda.

Pas mus dar ateina voverytė ir kiškis. Kiškis yra labai mažukas. Prie mūsų namo yra sodas. Tame sode yra keletas medžių. Tais medžiais voverytė mėgsta laiptoti. Jai duodu riešutų. Ji labai linksmi valgo. Kiškiui duodu kopūsto lapų ir morkų.

Kazytė Brazdžionytė

"K. Donelaičio" Lituanistikos mokyklos II sk. mokinė

MANO KATINĖLIS

Vieną dieną, grįždama iš mokyklos namo, susipažinau su viena ponija. Kitą dieną vėl einu pro šalį ir ji man pasiūlė mažą katinėlį. Širdelė suvirpėjo iš džiaugsmo! Prašiau palaukti rytojaus, nes turėjau paklausti tėvelių, ar jie leis tą katinėlį parsinešti. Tėvelis leido. Kitą dieną parsinešiau. Mamytei katinėlis nepatiko. Liepė man pačiai jį maitinti. Katinėlį turėjau prižiūrėti pati. Man

nesisekė. Ką jam daviau, jis nieko nevalgė. Nuolat kniaukė ir kniaukė. Nors labai buvo gaila, bet turėjau grąžinti jį poniai. Atidavusi apsiverkiau ir sugrižau.

Neteko ilgai liūdėti. Kitą šeštadienį, grįžusi iš lietuviškos mokyklos, kambaryje radau didelį, baltą, ruda uodega, rudom ausytėm katiną. Viską ėda puikiausiai. Man net kaimynų vaikai pavydi. Kiek daug juoko turiu, kada kamuoliuką siūlų traukiu per kambarį, o jis gaudo ir negali pagauti.

Mano mamytė ir šito gero katinėlio nemylė, nes visur plaukų pribarsto. Sako, kad tai labai nesveika.

Šitą katinuką atvežė mano geroji teta net iš Michigano. Aš pas ją pereitą vasarą praleidau tris savaites atostogų.

Laima Bekšaitė

"K. Donelaičio" Lituanistikos mokyklos II sk. mokinė

VAIKAI ALVUDO KŪCIOSE

Amerikos Lietuvių Vaikų Ugdymo draugija, trumpai vadinama Alvudas, gruodžio 23 d. Chicagoje suruošė dideles visiems lietuviams Kūčias. Atsilankė virš šešių šimtų žmonių, tame skaičiuje buvo daug vaikų. Salė buvo puikiai paruošta su gražia lietuviška prakartėle. Figūros buvo tokio dydžio, kaip tikri žmonės. Aprengtos lietuviškais kostiumais, stovėjo tarp eglučių ir berželių su užrašu: — Sveiki sulaukę šventų Kalėdų!

1962 m. Alvudo Kūčiose —
meninės programos pranešėja
Žibutė Jūrėnaitė ir daininin-
kė Irena Giečiūtė, 4 m.

Prie stalų sėdėjome kartu su tėveliais — šeimomis. Kan. V. Zakarauskas sukalbėjo maldą ir visi pasimeldėme. Padalino gražias plotkeles, gautas iš Lietuvos. Prasidėjo Kūčių vakarienė su lietuviškais valgiais. Vaikams ypach

patiko saldus miešimas su aguonom, kisieliai, karšti grybai ir skani gira.

Vaišių metu vaikai atliko meninę programą, kurią pranešinėjo Žibutė Jūrėnaitė. Gražiai suvaidintas vaizdelis iš tremtinių gyvenimo, Tyliąją naktį, kurią paruošė mokytoja M. Šulaitienė. Vaidino šie vaikai: A. Pakalniškis, D. Petersonaitė, V. Gasnerytė, V. Sabeskytė, G. Gasnerytė, J. Čepaitė, V. Zygas ir A. Čepas. Akordeonu pritarė R. Šitelytė ir fortepijonu muz. J. Bertulis. Režisavo aktorius A. Brinka. Grimavo aktorė E. Blandytė. Dekoracijos J. Minelgos. Eilėraščius deklamavo: R. Čepaitė — Kalėdų Kristui (V. Nemunėlio); V. Sobeskytė — Tremtinys (B. Brazdžionio); D. Petersonaitė — Paklydęs angelas (S. Petersonienės). I. Giečiūtė pašoko Gėlių šokį ir padainavo B. Brazdžionio — O atsimenu namelį, kartu su sesute Vidute.

Visi vaikai labai apsidžiaugė įėjus salėn Kalėdų Seneliui — svečiui iš Lietuvos, su dideliu

1962 m. Alvudo Kūčiose — (Chicago, Illinois) Kalėdų Senis su vaikais.

(V. Noreikos fotografijos)

maišu dovanų. Vaikai jį apspito ir prasidėjo bendri žaidimai. Pašoko — Klausė žvirblis čiulbunėlis. Gražiai sugiedota Bėkim, bėkim (V. Nemunėlio), Miegok Jėzuli mažutėli (žodžiai ir muzika J. Bertulio). Gražiai nuskambėjo dainelė Ten kur žaidžia Ne-

munėlis (V. Nemunėlio). Vaikų chorui vadovavo mokytoja K. Čepienė.

Pabiro dovanos iš Kalėdų Senelio maišo ir kiekvienas vaikas gavo po paketėlį. Šias Kūčias vaikai ilgai prisimins.

Miškų Gėlė

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Kurio žodžio trūksta: psl. 25. — 1. batai, 2. lubos, 3. kamienas, 4. plunksnos, 5. termometras, 6. garsas, 7. žalia, 8. Vilnius, 9. rašalas, 10. lėktuvas.

Žodžiai su raidėmis IL: ilgas, pilnatis, smilga, katilas, avilys, kilimas, iltys.

Mislės: psl. 26. — 1. gubos, 2. kanapė, 3. linas, 4. miežis, 5. žirniai, 6. rūta, 7. drebulė, 8. ažuolas, 9. beržas, 10. obelis, 11. saulė ir mėnulis, 12. dangus, 13. perkūnas, 14. saulė, 15. audra, 16. bitės, 17. karkvabalis, 18. višta, 19. dangus naktį, 20. aušra ir saulė.

Vėliavos galvosūkis: Skersai: 1. namas, 2. Vilnius, 5. geltona, 9. žalia, 10. rūkas, 11. raudona, 12. Ukmergė. Žemyn: 1. Nepriklausomybė, 3. ima, 4. sostinė, 6. Trakai, 7. Neris, 8. rūta.

AR DAR NEATNAUJINAU “EGLUTĖS”?

Kas atnaujins savo 1963 m. “Eglutės” prenumeratą iki kovo 1 d., galės gauti visas šias knygas

tik už \$5.00

Svirplio Muzikanto Kelionių dvi dalys (\$4.50)

Užburti Keliai (\$3.95)

PASINAUDOKITE PROGA

“EGLUTĖS” prenumerata metams \$4.00

Prašome prenumeratos mokestį siųsti ne grynais pinigais, bet pašto perlaida (Money Order).

ALP 1785

L. arca

Vasario ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Ignotas, Veridiana / Gytautas, Eidvilė
2. **MARIJOS IVEDYBOS**
Adabaldas, Adeloga / Rytys, Vandėnė
3. Blažiejus, Berlinda / Radivilas, Ata
4. Andriejus Kors., Joana / Vidimantas, Arvilė
5. Vodalis, Agota / Gaudvinas, Birutė
6. Titas, Darata / Alkis, Žyvilė
7. Romualdas, Adaukas / Romas, Druva
8. Jonas iš Matos, Kojinta / Vaigėdas, Nirma
9. Kirilas, Apolonija / Jovilas, Algė
10. Amantas, Skolastika / Girvydas, Vydgaila
11. **MARIJOS APSIREIŠKIMAS LIURDE**
Adolfas, Gobnata / Vaidėnis, Mantė
12. Reginaldas, Liudanas / Mantėminas, Deimantė
13. Liucinas, Renula / Algaudas, Rauda
14. Valentinas, Juozapa / Saulius, Gėda
15. Faustinas ir Jovitas, Jurgita / Girdėnis, Nirginda
16. **LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ŠVENTĖ**
Honestas, Pilypa / Vasaris, Laisvė
17. Silvinas, Evermodas / Vaišvilas, Viltė
18. Simanas, Bernadeta / Lengvenis, Gėdrė
19. Konradas, Belina / Šarūnas, Nida
20. Sadotas, Amata / Visginas, Rindaugė
21. Peteras, Eleonora / Jovilas, Žemyna
22. Aristijonas, Margarita Kort. / Darvydas, Gintautė
23. Petras Damijonas, Milburga / Gantautas, Siga
24. Motiejus, Adelė / Virgaudas, Goda
25. Gerlandas, Aldetrūda / Margiris, Rasa
26. Aleksandras, Izabelė / Jogintas, Aurimė
27. **PELENU DIENA**
Gabrielius, Honorina / Gėnvilas, Vilmantė
28. Silanas, Vilana / Vilgardas, Alna

**“EGLUTĖ” SVEIKINA VISUS,
KURIE ŠVENČIA VARDINES!**

91.189337